Čia Sofija.
Ji gyvena dideliame mieste.
Bet labai mėgsta nuvažiuoti į kaimą pas tetą Heleną, dėdę Maksą ir jų sūnų Mišelį. Jie dažnai pasikviečia Sofiją per atostogas.

Šį vakarą Mišelis važiuos jos pasitikti autobusiuku.
Sofija užsisegė kuprinę – viskas paruošta.
– Gerai praleisk laiką, mieloji, – sako jai mama. – Atvažiuosime tavęs pasiimti po dviejų savaičių.

braškė ir braškės puselė

Bruknė – tai labai mažas uogų krūmelis, kuris auga Šiaurės Europos viržynuose. Šios uogos per rūgščios, kad jas būtų galima valgyti vienas. Dažniausia tiekiamos su žvėriena, pavyzdžiui, šerniena, triušiena ar stirniena.

Mažų raudonų uogų lysvė

Šįryt Mišelis pasiėmė dvi pintines, porą pirštinių ir du dubenėlius.
– Žiūrėk, Sofija, – sako jis, – prinoko serbentai. Ar norėtum jų pririnkti į šiuos du dubenėlius?
– Žinoma, – atsako Sofija, ragaudama rūgščią uogelę.
– Kai baigsiu ravėti braškių lysvę, – sako Mišelis, – priskinsime jų pilną pintinę! Ar žinai, kodėl braškės vadinamos netikromis uogomis?
– Nežinau. Kodėl? – klausia Sofija.
– Aiškiai matome serbentų sėklytes. Bet kai perpjauni braškę per pusę... ką matai?
– Nėra jokių sėklyčių, – nusprendžia Sofija.
Mišelis juokiasi leisdamas Sofijai pačiai surasti sėklytes, kuriomis nusėtas uogos paviršius!

baltieji ir raudonieji serbentai | juodieji serbentai | avietės | braškės | agrastai

Šventė kitokia nei visos

– Šį vakarą surengsime šventę – vyšnių šventę, – sako Mišelis. – Pakviečiau savo bičiulius ir tavo amžiaus draugių.
Bet pirmiausia eime apžiūrėti vaismedžių sodo.
Sofija grožisi trimis vyšnių vaismedžiais, aplipusiais uogomis.
– Tik nevalgyk paprastųjų vyšnių, štai tų, nuo to vaismedžio, nes jos labai rūgščios. Jas galėsime valgyti tik rudenį.

Mišelis su Sofija visą dieną ruošėsi šventei.
Jie pririnko tris pilnas pintines vyšnių.
Mišelis atnešė žibintų ir žvakių, kurias įstatys į žibintus.
– Kai tik sutems, uždegsime jas, – paaiškina.
– Jie atrodys kaip milžiniškos šviečiančios vyšnios, – sušunka patenkinta Sofija.

Susirenka draugai. Mišelis paima savo gitarą.
Visi dainuoja, geria ir valgo pyragą (vyšnių pyragą, žinoma), kurį atneša teta Helena.
Ak! Kokia smagi šventė!

Paukštelis sulesė vyšnią.
Kai jis ją ima virškinti, nesuvirškintas kauliukas patenka į paukštelio žarnyną.
Ir kai paukštelis tuštinasi, kauliukas (kartu su jo išmatomis) nukrinta ant žolės, kur ir liks per visą žiemą.

Pavasarį kauliukas skyla ir vyšnios šaknis ima skverbtis į žemę.
Greitai čia iš žemės išaugs medelis.

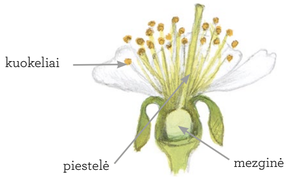

Ir ką gi mes darytume be bičių?
Gražusis vyšnios žiedas laukia, kol atskris bitučių, kurios perneša žiedadulkes nuo kuokelių ant piestelės. Būtent ant piestelės patekus žiedadulkių ima pūstis apatinė jos dalis mezginė (bręsta būsimoji vyšnia).

Vyšnios viduje formuojasi labai kietas kauliukas.
O kas kauliuko viduje?
Sėkla, iš kurios greičiausiai išaugs naujas medis.
(Ačiū jums, bitės!)

trešnės | ‘Bigarreau’ veislės vyšnios | paprastosios vyšnios vasarą ir žiemą

Europoje pasiflora auginama kaip kambarinė gėlė, nes jos žiedai labai gražūs.

Apie obuolius žinome nuo neatmenamų laikų! Šiandien visame pasaulyje suskaičiuojama nuo 4000 iki 11 000 obuolių rūšių. Jų tokia daugybė, kad specialistams net pritrūksta žodžių jiems pavadinti. Štai keletas jų:

Reine des reinettes

Royal Gala

Canada

Boskoop

Red delicious

Granny-smith

Golden

Prancūzijos karaliaus Pranciškaus I-ojo žmona labai mėgo didžiąsias slyvas. Atspėkite, koks buvo karalienės vardas?

Norint įrengti buveinę auslindoms, reikia įsmeigti pagalį į keraminį vazoną, tuomet į jį prikišti šiaudų. Tada vazono viršuje įsprausti du mažus pagaliukus, kad šiaudai neiškristų. Galiausiai reikia įsmeigti pagalį į žemę šalia vaismedžių ir vaiskrūmių.

Keturi gardūs vaisiai

– Eikš, Sofija! Parodysiu tau kampelį, kuriame auga keturi gardūs vaisiai: obuoliai, kriaušės, persikai ir trys sesutės slyvos, – kviečia Mišelis. – Šiek tiek krestelėk štai tą naminę slyvaitę ir surink nukritusius vaisius.
Koks derlius! Sofija į pintinę prirenka penkiolika naminių slyvų ir suvalgo minkštą bei saldžią šešioliktąją uogą.

Tam, kad nubaidytų smagurius vabzdžius, Mišelis apvelka keletą kriaušių specialiais maišeliais. O dabar imasi meistrauti auslindoms skirtas buveines. Jų pristatys visame sode.
– Man labai patinka šie vabalėliai, nes suėda tuos prakeiktus amarus! – paaiškina jis Sofijai.

Vakare Sofijai paskambino tėtis.
Jis gavo darbą Prancūzijos pietuose.
Taigi jiems greitai teks persikraustyti.
– Man labai liūdna išvykti taip toli, – kūkčioja Sofija.
O Mišelis ją guodžia:
– Neverk, mažoji pussesere, aš atvažiuosiu į naujus namus tavęs aplankyti.

auslinda

renetai persikai kriaušė ‘Williams’ slyvos: renklodai mirabelės naminės slyvos

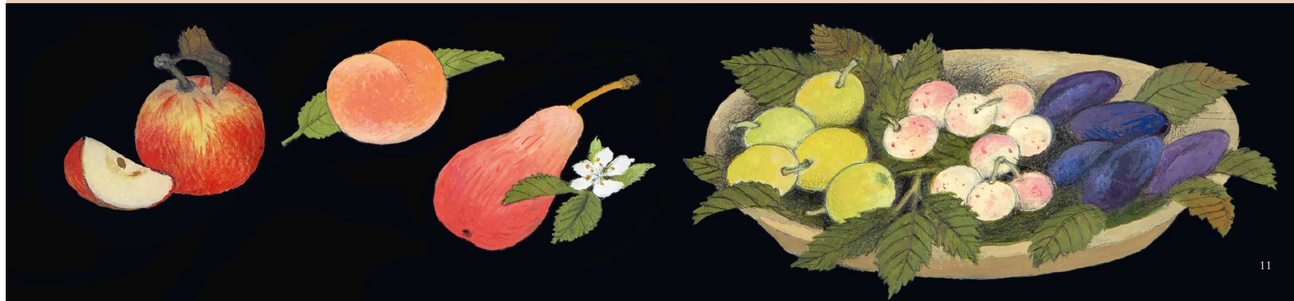

Labai sunku atsisveikinti su savo klase, mokytoja ir visais kitais bičiuliais.

Sunkvežimis su daiktais važiuoja priekyje, o iš paskos riedančioje mašinoje mama bando guosti Sofiją:
– Nenusimink taip, mieloji, aplink mūsų naujuosius namus žaliuoja sodas, kuriame pilna medžių ir vaisių.

Sofija labai pavargo. Ji visą dieną tampė kartonines dėžes.
– Ach! – atsidūsta ji prisėsdama pergolėje.
Ir štai prie jos prieina aukšta mergaitė ir sako:
– Labas! Sveika atvykusi į mūsų kraštą! Gyvenu netoliese ir atnešiau jums apelsinų sulčių, kurias siunčia mano tėvai.
Jie dirba alyvmedžių giraitėje, štai ten.
Kuo tu vardu? Mano vardas Manona!

Sofija labai laiminga, kad gali važiuoti mokyklos autobusu kartu su Manona, kuri lanko profesinę žemės ūkio mokyklą. Mažylis Lu, kurį įsivaikino Manonos tėvai, lanko paruošiamąją klasę.

Kitą dieną Sofija išsiunčia tokį laiškelį buvusiems klasės draugams:

Miela mokytoja,
mieli klasės draugai,

Vakar, tik atvažiavusi, pamaniau, kad atvykau į labai tolimą šalį. Viskas čia kitaip... Širyt papūtė šiltas vėjelis, kupinas man nepažįstamų kvapų.

Visur auga medžiai smailiomis kaip strėlės viršūnėmis. Namų langeliai maži su langinėmis, skirtomis apsisaugoti nuo saulės. Viduje vėsu.

Aš jau susiradau draugę, kuri lanko profesinę mokyklą. I mokyklą pusvalandį važiuojame autobusu.

Mums labai smagu! Dažnai apie jus pagalvoju. Papasakokite, kaip jums sekasi! Visus bučiuoju!

Sofija